

онѣзи обща точка, на която революционното движение можало да разсипе съ щедра ръка, най роскошнитъ и най чуднитъ плътънки. Всичко дѣйствиувало наедно съ революцията, и всичко ѝ предвѣщавало за въ бѣдѣмъ много тревожни видо-измѣненія и неудържимо стремление — къмъ развитие. Усилията на правителството и на националното събрание да остановѣтъ революцията нѣмали ни най малкъ успѣхъ, защото правителството и събранието, като ся старали съ едната си ръка да обезоржѣтъ народнитъ страсти, не забѣлѣжвали, че съ другата си ръка увеличавали раздражението на умоветъ и приготвявали материали за ново възстание. И дѣйствително, новата революция ся приближавала съ неумолима скоростъ, приближавала ся независимо отъ единичнитъ желанія или опасения, приближавала ся, като громадно и неизбѣжно природно явление, което истичало изъ даденитъ условия, на слѣпнитъ и безжалостнитъ закони на необходимостта. Средневѣковия яремъ билъ счупенъ и хвърленъ, но все-таки, въ градското и селското население на Франция още лежали не исчерпими запаси материали, за най всеобемляющи преврати.

Да видиме какво ставало по селата. Въ Юлій и Августъ 1789 год., почти по всичкитъ провинцій на кралството, селянитъ принудили бившитъ феодали да ся спасяватъ съ бѣгство; наедно съ феодалитъ побѣгнали и ся скрили по градоветъ или задъ граница и капиталитъ; това обстоятелство би можало да донесе на селското домакинство много вреда, ако въ предишнитъ